

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

Новогодишњи гала концерт

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ ПРОСЛАВИЛО КРСНУ СЛАВУ – СВЕТОГ ЈОВАНА КРСТИТЕЉА

Театру Грамата Патријарха

Традиционалним обредом и пријемом за велики број гостију – званица из јавног и културног живота, представника медија, пријатеља Куће и запослених, Народно позориште у Београду је 20. јануара прославило крсну славу, Светог Јована.

Обред освећења и сечења славског колача обавио је старшина београдске Саборне цркве, протојереј-ставрофор Петар Лукић, уз саслужење Хора Народног позоришта којим је дириговао Ђорђе Станковић. У својој беседи, отац Петар је рекао да већ годинама има велику част, задовољство и привилегију да запосленима у Народном позоришту честита крсну славу,

али и да им, овога пута, прене-се и благослов Његове Светости Патријарха српског, господина Иринеја, који је Национални театар, на Лукићев предлог, недавно одликовао Граматом.

Обраћајући се присутнима, в.д. управника Народног позоришта у Београду, Дејан Савић, рекао је да има велико задовољство да свима покаже Грамату и објасни да је Кућа то високо признање добила за показану вишегодишњу несебичну сарадњу и љубав према Српској православној цркви (СПЦ), као и за несебичну помоћ приликом организовања и реализације традиционалног Новогодишњег концерта Саборне цркве у Београду.

(наставка на страни 2)

YUGOROSGAZ

ПОЗОРИШНЕ
НОВИНЕ

Вечерње
НОВОСТИ

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

ФИЛОЗОФСКИ ТЕАТАР

Веома успешно започет подухват „Филозофски театар“, после недавног гостовања Франка Бифа Берардија, настава се 14. фебруара у 20 сати, на Сцени „Раша Плаовић“, кратким предавањем хрватског филозофа Срећка Хорвата, после којег ће разговор са гостом водити Маја Пелевић.

Р. П. Н.

ЈУБИЛЕЈИ У ДРАМИ

50

Почетак 2016. обележила су јубиларна, 50. извођења три драмске представе на Сцени „Раша Плаовић“: 12. јануара је одиграна драма Тенесија Вилијамса „Стаклена менаџерија“ у режији Радослава Миленковића (премијера 16. марта 2012); комедија Жана Ануја „Женски оркестар“ у режији Југа Радивојевића (у адаптацији Иване Димић и редитеља; премијера 3. новембра 2012) биће изведена 7. фебруара, а педесето извођење црне комедије Жељка Хубача „Бизарно“ у режији Снежане Тришић (копродукција са Шабачким позориштем, премијере 1. и 12. октобра 2013), заказано је за 12. фебруара.

Р. П. Н.

НОВОГОДИШЊИ КОНЦЕРТИ

Поред традиционалног оперског Новогодишњег гала концерта којим Народно позориште, на велику радост публике, већ две деценије обележава Нову годину по Јулијанском календару,

Опера је ове године даривала и најмлађу публику. Под насловом „Свирамо за децу“ солисти Опере, Оркестар и Дечји хор „Хориславци“, под диригентским палицама Ане Зоране Брајовић и Дијане Дискић, 4. јануара су извели најпопуларније песме за децу пред пуним гледалиштем задовољних малишана и њихових родитеља. Гала концерт је, као и увек, ангажовао солисте, Оркестар и Хор Опере, а арије и ансамбле из популарне оперске, оперетске и друге класичне музичке литературе дириговали су Ана Зорана Брајовић, Ђорђе Станковић, Стефан Зекић и Дејан Савић. У сарадњи са Амбасадом Републике Кореје у Београду, публици се представила и Јуеон Сонг, сопран.

Р. П. Н.

ТАРБУК НА БИЈЕНАЛУ У РУСИЈИ

Дизајнер Народног позоришта Јован Тарбук, један је од учесника и финалиста на Међународном бијеналу дизајна „Стрелка“ који се одржава у Русији. Тема овог бијенала, посвећеног славном руском писцу и његовом роману „Злочин и казна“, била је „Достојевски – црно бело“. Од 844 пристигла рада, међународни жири изабрао је 98 плаката који ће бити презентовани на изложби бијенала, а која ће обићи више градова у Русији (Москва, Санкт Петербург, Смоленск итд). Фестивал је организован уз подршку Руске академије уметности.

Ј. С.

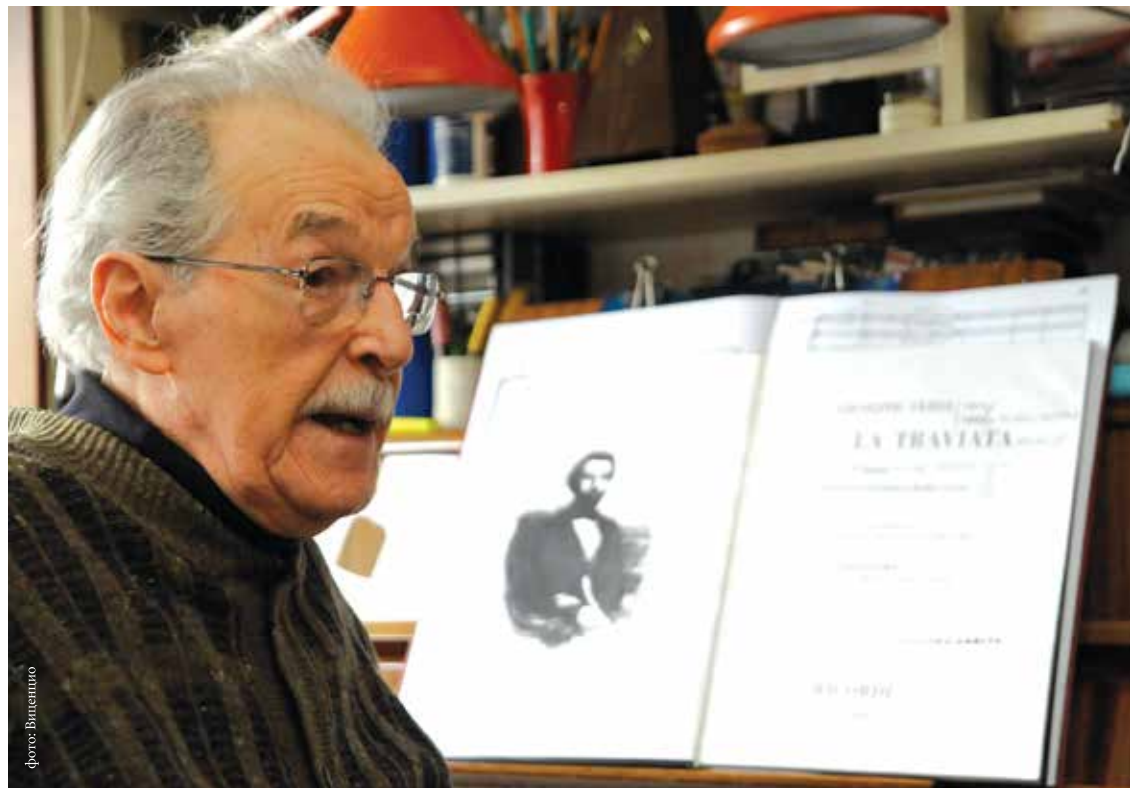
МЛАДИ КОРЕОГРАФИ

Прошле сезоне започет пројекат под називом „Програм млади кореографи“, Балет Народног позоришта настава 28. фебруара премијером још два кратка комада на Сцени „Раша Плаовић“: Милица Јевић Дрндаревић потписује балет „Ником овде није стало до Јозефа“ по мотивима култног романа Франца Кафке „Процес“, а Јован Веселиновић поставља балет „Пушкин“ о животу и делу овог великог руског књижевника.

Р. П. Н.

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ: МЛАДЕН ЈАГУШТ

„Травијата“ је друштвена

Опером Ђузепе Вердија „Травијата“, диригент Младен Јагушт недавно је прославио 91. рођендан. На крају представе, публика је комплетну уметничку екипу, а посебно великог маистра који је својом посвећеношћу, енергијом и креацијом обележио историју извођења класичне музике у нас од друге половине двадесетог века, поздравила бурним аплаузима и овацијама. Господин Јагушт је и овога пута, убедљиво, младалачком енергијом, донео сву сложеност тог ремек-дела оперске уметности, водећи солисте, Хор и Оркестар кроз још једно снажно и веома упечатљиво, 123. извођење ове поставке.

„Било је то једно дивно, посебно вече, препуно емоција“, казао нам је на почетку разговора за Позоришне новине, присећајући се неких од тренутака током извођења ове популарне опере на Великој сцени Народног позоришта, тог 23. децембра.

Док нас је, онако, домаћински, гостујући у свом стану на Новом Београду, причао нам је и о премијерном извођењу „Травијате“, одржаном пре скоро две и по деценије, 30. децембра 1991. године, под његовом диригентском управом, и у режији Борислава Поповића. У међувремену, представа је почетком октобра претпрошле године имала премијерну обнову, са новом солистичком поделом, Ђорђем Павло-

вићем као диригентом и Иваном Драгутиновић Маричић која је „пренела“ Поповићеву режију.

Господин Јагушт нам је, између осталог, открио и да је за тај наслов посебно везан, јер је „Травијата“ била прва опера коју је дириговао у својој професионалној каријери. Било је то на сцени Хрватског народног казалишта у Загребу, 1952. године. „Волим свако дело које има драмску дубину. „Травијата“ управо то садржи у себи, она је мелодрама са малим милионом ситница. Дириговао сам осам Вердијевих опера, али ова је посебна јер је реч о драми са певањем, а не опери. То, такође, није само лична драма Виолете Валери, него је у питању нешто више – то је друштвена драма коју

НАСТАВАК СА НАСЛОВНЕ СТРАНЕ

„То показује да Народно позориште дели, увек је делило и увек ће делити судбину свог народа, као и да је нераскидивим везама уткано у историју свога народа и везано за СПЦ. Те две историје, пошто смо ми млађе чедо СПЦ, некако, увек иду једна са другом“, оценио је Савић.

Говорећи о театру на чијем се челу налази, Савић је подсетио да се Народно позориште током своје дуге и богате историје мењало и указао „да смо сада у једној фази промена на које настрајају Међународни монетарни фонд, Европска унија... Уверен сам да ћемо и кроз те промене проћи, иако позориште кроз две године, можда, неће изгледати баш исто као сада... Кад су у питању стваралаштво и уметност, ту смо авангарда, а када је реч о организационим стварима, ту

Драго ми је да је заштитник ове велике и значајне куће, храма културе нашег народа, свети Јован Крстић, неко ко је највећи рођен од жене и онај ко је иприремио њу Господу и који је Господу крстио... иприродно је да ово позориште, уосталом, као и свака српска породица, има свој заштитника и иприрона, јер је то у традицији нашег народа... И зашто, нека ваш свети Јован Крстић који је заштитник ваше Куће културе, буде њу и њуоказ вашим животињама, као и вашим породицама... Честитијајући вам ову славу, иносим вам и блаослов Његове Светости Патријарха српског јосиодина Иринеја који је недавно, као што знаје, на иредлој моје маленкости, својом иредивном Грамајом одликовао ову Кућу. Од срца вам честитам славу и све вас од срца иоздрављам. Нека вас јосиод украси радошћу данашњеј дана. Живи и здрави били на мнојаја љета. Бој вас блаословио. (из беседе оца Пејра Лукића)

Драма са певањем

је Верди дубоко осећао у себи“, по-верава нам господин Јагушт и подсећа да је славни италијански композитор, после „тешких“ опера као што су „Риголето“ и „Трубадур“, желео да компоује нешто савремено, потпуно другачије, узбудљивије, романтичније, набијено страстима и емоцијама. Осетио је да се „то нешто“ налази баш у Димином роману „Дамма с камелијама“, па је буквално наговорио свог дугогодишњег сарадника Ф. М. Пјавеа да се у либрету у потпуности ослони на трагичну причу о двоје младих људи чија је љубав од самог почетка била осуђена на неуспех.

Маестро нам је поверио да га веома нервира то што многи ову оперу, па чак и они који имају неко музичко образовање углавном вежују за „неколико арија“: „Травијата“ има ‘душевно компликовану’ музику. Због тога је ја, за разлику од Италијана, не посматрам као скуп од три, четири арије. Они су велики непријатељи своје музике, јер све гледају само кроз арије. Кад бих вам сада прочитао Вердијева писма, односна упутства како се шта у њој изводи и на шта посебно треба да се обрати пажња, ви бисте се запитали шта су, побогу, ови Италијани урадили од ње. Верди је веома слојевит композитор и ја га доживљавам потпуно другачије него његови земљаци. Он је овде указивао да на неким мести-

ма треба много више да се говори него да се пева, јер је реч о дубокој драми тог времена у којем је написана. Верди је био друштвено-ангажовани композитор“, оценио је маестро Јагушт и нагласио да се

све заједно мало више ‘давио’, али то је било у најбољој намери како би што боље доживели и осетили то што је господин Верди компоновао. За мене је он ‘господин на квадрат’ и велики композитор. Хвала им што су ме истрпели. Вредело је све то мучење, јер сам успео из њих да извучем оно најбоље што имају“, задовољно констатује чувени маестро и напомиње да је то осетила и публика у препуној сали. „Нема веће награде од њиховог аплауза. Ђерка ми је причала да су многи, нарочито пред крај представе, плакали. То ми је било највеће задовољство и богатство које сам могао да добијем те вечери. Јер, они су осетили да сви заједно

живимо са тим ликовима, да дишемо са њима. Волим током рада да ‘вучем’ људе, да заједно са њима проживљавам сва та духовна стања, емоције... Онај ко не осећа и не доживљава радњу неког дела дубоко у себи, није уметник, него занатлија.“

Познато је да уметници, а нарочито они врхунски, ретко кад „физички“ одлазе у пензију. Чак и кад испуне законски услов, ако су здрави, крепки и орни за рад, и даље остају верни уметности којом се баве. На вратима, док смо се поздрављали, пожелели смо му добро здравље и још много животних и уметничких радости. Захвалио је и, кроз осмех, додао: „Музика и дириговање су мој живот. Остаћу им веран до судњег дана.“

■ Микојан Безбрадица ■

смо мало ‘на репу’. Али, то је тако јер нам је култура, нажалост, ту где је. С обзиром на то да нам предстоје избори, имамо право да се надамо да ће култура у нашој земљи имати бољи положај него што га има сада. Ја сам уверен у то и мислим да ћемо из свега тога, као што Народно позориште обично и успева, изаћи и јачи и бољи него што смо били“, поручио је он.

Савић је посебно захвалио Хотелу „Енвоу“ из Београда који је ове године био домаћин славе.

У оквиру уметничког дела програма, наступиле су чланице дуа „Едит“.

■ М. Безбрадица ■

ФЕБРУАР 2016.

МУЗЕЈ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА
2010

ИЗЛОЖБЕ
• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић
• РАДМИЛА БАКОЧЕВИЋ – НЕЗАБОРАВНА НОРМА
поводом 60 година уметничког и 40 година педагошког рада
аутор Драган Стевовић

МУЗИКА КЛАСИКА

3. 2 | 18.00 Додела годишњих награда ревије „Музика класика“

КОНЦЕРТИ

12. 2 | 18.00 Студенти Академије уметности, Бања Лука
13. 2 | 18.00 ВЕЧЕ ОПЕРСКИХ АРИЈА И ДУЕТА,
Удружење оперских певача „Фигаро“, Бања Лука
20. 2 | 18.00 МУЗИКА НА ЖИЦАМА, Галина Ђорђевић,
виолина; Соња Радојковић, клавир
24. 2 | 18.00 LE CORDE, Едит Македонска, виолина;
Александра Димитријевић, виолина; Горана Ђургус,
харфа

СЕЂАЊЕ

17. 2 | 18.00 др Миленко Мисаиловић (1923–2015),
театролог

ОТВОРЕНА ВРАТА

20. 2 | 12.00

ЧИТАЛИШТЕ–ПОЗОРИШТЕ

25. 2 | 19.30 Бранислав Нушић, ПРИПОВЕТКЕ ЈЕДНОГ
КАПЛАРА, у извођењу драмског уметника Зорана
Ђосића и Нине Ђосић (обоа)

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

ПРИЗНАЊЕ МУЗЕЈУ

Музеј Народног позоришта у Београду један је од добитника Захвалнице за популаризацију наслеђа у оквиру „Дана европске баштине 2015“, које додељује Градска управа града Београда. Бројним сарадницима и непосредним организаторима програма те културно-туристичке манифестације, признања су уручена 25. децембра у Свечаној сали Скупштине града Београда. На тему „Стари и традиционални занати – очување и одржање“, у другој половини септембра је у оквиру прошлогодњих „Дана европске баштине“ у Музеју Народног позоришта приређено неколико интересантних програма, међу којима је посебну пажњу привукла радионица „Стари занати у позоришту“ чији је модератор била модисткиња Националног театра, Радица Живановић Комазец.

М. Б.

МУЗЕЈ 2016.

До краја године, Музеј Народног позоришта планира да публику обрадује новим изложбама о нашем националном театру некад и сад. Поставку о Радмили Бакочевевић смениће гостујућа изложба Дома културе општине Нови Бечеј „Живот и уметност Теодоре Арсенивић Боберић“, чији је аутор Јелена Пауљев. За Ноћ музеја, костимографи Народног позоришта праве избор радова својих младих колега, под насловом „Млади костимографи“. Почетком следеће сезоне, очекује нас поставка поводом 50 година од дебија у Народног позоришту нашег истакнутог уметника „Живан Сарамандић – српски Шаљапин“, коју припрема Драган Стевовић. За крај године је предвиђена изложба „Ромео и Јулија“ на сцени Народног позоришта – драма и балет (Шекспир, Прокофјев, Парлић – јубилеји)“, коју поводом 400 година од смрти Виљема Шекспира, 125 година од рођења Сергеја Прокофјева и 100 година од рођења Димитрија Парлића, припремају Јелица Стевановић и Мирјана Одавић.

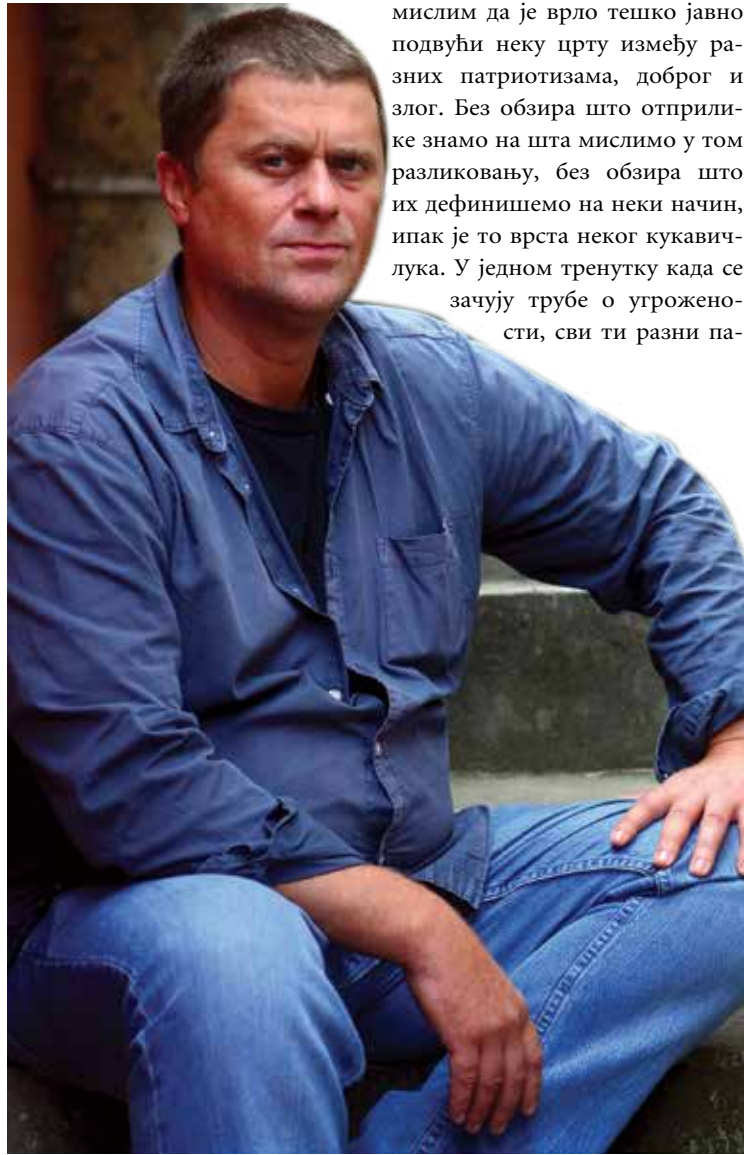
Р. П. Н.

ТРИ ПИТАЊА ЗА АНДРАША УРБАНА

Суочавање са собом боли За успех – упорно

Стеријини „Родољупци“, премијерно изведени 30. октобра у режији Андраша Урбана, добили су веома позитивне оцене и од публике и од критике – у свим анкетама, без обзира на то да ли је реч о штампаним или електронским медијима, ово „весело позорје у пет дејствија“ је проглашено за најбољу представу у 2015. години.

Критичари су сложни у оцени да сте тексту пришли искрено и да сте успели да отворите све сло-

јеве његовог значења. Да ли сте очекивали баш толику „бујицу“ позитивних коментара?

Искрено да кажем, не бавим се унапред питањем како ће представа бити процењена од стране стручне јавности. Али док радим, ја на изванредан начин мислим о публици, о човеку гледаоцу који ће то примати на неки начин. Јер, појам гледаоца је некако истоветан и са мном: и ја, као редитељ, ипак сам и гледалац, па на неки начин моја перцепција је и његова или обрнуто. Но, изузетно ми је драго да се „Родољупци“ прихватају и да на свој начин комуницирају са људима разних политичких убеђења, без неког подилажења.

Поставка говори о последицама манипулације разним идеологијама, набијена је болним емоцијама и насиљем – као сирова и сурова журка на тему трагичне реалности коју сви видимо, али ништа не чинимо да је променимо. У сталном смо сукобу поимања разлика између патриотизма и национализма, истинског родољубља и манипулације родољубљем. Наша историја се, очито, и даље врти у круг. Докле?

Опет морам почети одговор речју „искрено“. Дакле, искрено мислим да је врло тешко јавно подвући неку црту између разних патриотизма, доброг и злог. Без обзира што отприлике знамо на шта мислимо у том разликовању, без обзира што их дефинишемо на неки начин, ипак је то врста неког кукавичлука. У једном тренутку када се зачују трубе о угрожености, сви ти разни па-

триотизми ће се наћи поново под истом заставом, и зна се ко излази у причи као доминантни предводник. Национализам увек нађе свој пут у предвођењу тих емоција. Ми никад нисмо рашчистили те приче. Стално се некако лицемерно односимо према разним сегментима друштва. У једну руку говоримо о некој либералној, демократској и европској стварности, о путу ка томе, с друге стране, испод стола или чак и јавно, на парадоксалан начин форсирамо идеје које су супротне овим претходним. Национализам, чак и нека врста шовинизма, некако се одржава у животу у свим

приликама, намерно. У сваком тренутку можете очекивати бујицу тога. А страдају и страдаће увек невини људи као жртве те изманипулисане политике. Суочавање са собом је болан процес. Друштву је потребна спремност да погледа себи у очи. А то је најтеже. Родољупци, попут Стеријиних, мењају свој начин говора, чак и суштински садржај, а утицај им остаје исти. Бити лицемер, постаје карактеристика која је добродошла. Моменти јавног и декларативног су само флоскуле спектакла, и то је некако опште прихваћено правило. Нажалост, плашим се да ни у некој позадини нема правих садржаја, осим оних које налазимо у Стеријином тексту.

У овој представи са елементима брехтовског театра, одређено место, као део сценске радње, имају сонгови направљени на стихове Јована Стерије Поповића, Ђуре Јакшића, Јована Хаџића и Стевана Владислава Каћанског. Колико је за Вас музика инспиративан сегмент у креативном стварању позоришног чина?

Ирена Поповић Драговић и ја већ извесно време радимо заједно на некој врсти музичког театра, који се разликује од оног мјузикхолског. Сонг и музика су део радње, или сама радња. Допуњује се са осталим акцијама и постаје органски део самог дешавања и на идејном и на практичном плану. Сонгови за ову представу настали су у сарадњи са Сузаном Вуковић као драматургом и сарадником те продукције. Да не заборавимо, ни музика ни песме нису само интермецо, нису моменти да предахнемо, него напротив. Чине повремено суштину самог сценског дешавања. Но, да све то профункционише, треба вам и добар ансамбл. То не значи само техничко баратање глумачко-сценским средствима, већ и неку врсту личне, људске спремности што се тиче отворености, колективног деловања... Поред помињаног успеха „Родољубаца“, можда ми је још дражи однос који сам имао са тим људима са којима сам радио представу. Ту пре свега мислим на оне моменте кад смо некако прихватили једни друге, кад смо успевали да дођемо до неког консензуса у решењима, где су сви некако схватили оно најбитније у театру, а то је заједнички чин, заједнички догађај.

■ Микојан Безбрадица ■

ИНТЕРВЈУ | СУЗАНА ШУВАКОВИЋ САВИЋ

Колекцији бројних признања које је примадона Сузана Шуваковић Савић добила током досадашње веома успешне и богате каријере, недавно се придружило још једно које јој је, како открива за Позоришне новине, дало додатни „ветар у леђа“, а самим тим и још већу енергију да превазилази своје, већ постигнуте, сјајне домете. Реч је о Награди за изузетно значајан укупни уметнички допринос коју је примила од своје матичне Куће – Народног позоришта у Београду.

● Многи су склонили мишљењу, када се говори о наградама, да су оне потребне уметницима да би се осећали боље, јер делују лековито и учвршћују самопоуздање. Да ли на тај начин награда делује и на остварене и признате уметнике; другим речима шта је за Вас значило када су вам саопштили да сте од своје матичне куће добили то значајно признање?

Та награда, која ми је дошла „тихо, незвана, сама“, стигла је у правом тренутку. Направила је неко чудо у мени, подстакла ме на неке идеје и дала ми још већи стимуланс. Можда и није тако лоше да се неке праве награде, попут ове, добију после вишегодишњег доказивања. Јер, ако би то било на самом почетку, вероватно бисте се ушухкали и мислили да све знате, а у ствари то опште није тако. Велики певачи обично кажу да је један живот за учење, а други за певање. Конкретно, ова награда значи да то што сам радила, што радим и што ћу радити, радим добро. После овога, дефинитивно сам схватила да сам у својој матичној Кући постала део једне велике приче којој још од раније припадају моја професорка Радмила Бакочевић и други наши врхунски уметници. Дејан Савић је препознао мој таленат и дао ми шансу и подршку већ у првим данима на сцени, а Дејан Миладиновић ми је омогућио да осетим сцену још док сам била на Академији, улогама које су ме охрабриле за даљи, већи и озбиљнији рад. Без обзира што сам до сада остварила велики број улога, захваљујући тој награди добила сам жељу да радим још више, јаче и да направим нешто ново, потпуно другачије, свежије. То би требало да привуче пажњу не само људи који долазе у оперу, него и оних који ће можда први пут закорачити о њу.

● Шта је то ново што желите да понудите публици?

То је још увек идеја, али надам се да ће ускоро бити и реализована. Реч је о опери „Травијата“ у којој би

сваки чин певала по једна од наших дива, а то су Снежана Савичић Секулић, Сања Керкез, Јасмина Трумбеташ Петровић и ја. Убеђена сам да ће то бити велики спектакл, јер, колико знам, тако нешто нико није урадио до сада, не само код нас, него и у свету. Верди је први чин написао за колоратурни сопран, други је већ спинто, а трећи драматико. Једва чекам тренутак када ћемо то

За ојерско њевање је неоходан њаленај, који је божији дар. Али ако ња не нејујејте, ако њо не осејијте као велику обавезу да узврајијте Боју, он неће заживејти. А њо је велика њијејта, јер су само неки људи, на њај начин, обележени од сјиране Боја.

направити, на радост наше публике. Мислим да ћемо изазвати велику пажњу домаће, а, надам се, и светске јавности.

● На шта сте током досадашње каријере посебно поносни, односно шта је то што Вас увек подсећа да нисте погрешили када сте веровали да ћете једнога дана својом интерпретацијом дотаћи врхунце оперске уметности?

Рад и истина. Радохолик сам и због тога ми рад никада није падао тешко. Ако желите да успете у нечему, морате много више да дате, како бисте добили само мало од онога што сте уложили. Да би нешто добио, човек мора бити стрпљив и упоран. А, што се тиче истине, она некад зна и да заболи, нарочито нас

ОСТ И ТАЛЕНАТ

уметнике. Ми то, просто речено, доживљавамо на другачији начин. У ствари, некад зна мало да вас укочи, да скрене пажњу и одузме енергију. Јер истина – колико постоји, толико и не постоји. То сам схватила после толико година, захваљујући искуству које сам недавно имала. Ми уметници, док сазревамо, пролазимо кроз разна искушења током којих нисмо, можда, ни свесни колико

дајемо себе зарад те неке истине, а онда, у ствари, схватимо да се око ње баш све и не врти.

● **На свом репертоару имате низ великих улога попут Микаела („Кармен“), Мими („Боеми“), Ђо-Ђо Сан („Мадам Батерфлај“), Неде („Пајаци“), Тоске („Тоска“)... Размишљате ли да им у блиској будућности, придружите и неке друге, исто тако велике и изазовне роле, попут Белинијеве Норме или Вердијеве Леди Магбет?**

С обзиром на искуство које имам, сада бих већ себи могла да приредим такав „луксуз“ и урадим једну од те две, заиста велике улоге од којих се свака спрема по, минимум, годину дана. Норму волим не само због прелепе арије *Casta Diva*, него и због њене приче, али ако бих се ја питала, пре бих се определила за Леди Магбет. Одговара ми више по гласу, регистру, нотном запису, јер мој спинто иде ка драмском. Дакле, та улога захтева прави драмски соприан, а пошто је мој глас сазрео, сада бих већ могла да уђем у ту „авантуру“. Када до тога дође, желела бих да је радим дуго, темељно и, наравно, са сјајном екипом – од диригента, преко корепетитора до певача.

● **У Народном позоришту сте већ неколико сезона ангажовани и као вокални педагог у Оперском студију „Борислав Поповић“, где својим знањем и богатим искуством учите и припремате младе певаче за оно што их једног дана чека на сцени. Колико су данашњи млади нараштаји, који желе да се баве оперском уметношћу, дубински мотивисани за то?**

Таленат је нешто што носите у себи. Или га имате, или га немате. Потребно је да се уради много ствари, пре него што се то повеже у квалитет чији би резултат био излазак на сцену, на којој ћете пленити и „ухватити“ публику. То је јако тежак и стресан посао, који тражи велику посвећеност. У ове три године сам код многих полазника Студија приметила жељу за радом, напретком...

● **Да ли сте као талентована певачица на почетку каријере имале неке узор?**

Пошто сам сваку улогу радила са својом професорком, Радмилом Бакочевеић, могу слободно да кажем да ми је она била узор од првог дана. У то време нисмо имали YouTube, већ смо се ослањали на плоче, касете... Међутим, ја никада нисам слушала велике певаче, нити сам имала времена да се тиме бавим. Гледала сам ноте и оно што је композитор писао. Следила сам динамику, јер сам знала да све што је он записао, треба испратити. Тек последњих година, пошто сам већ изградила свој стил, понекад можда пожелим да чујем нека од ранијих великих имена... Многи који се баве овим послом, ако се превише ослањају на слушање других певача, несвесно почну да имитирају неке, и самим тим да кваре своју природу. Ако вам се то још деси у самом старту, онда не можете да очекујете да ће вам каријера трајати дуго.

● **Који је најдрагоценији савет који сте, у вези са уметношћу оперског певања, добили од своје професорке?**

Увек је саветовала да не треба мешати фахове и ићи у нешто што у том моменту није за тебе, без обзира на то што вас је музика понела. Ми, наравно, увек можемо мало да додамо јачине, „офарбамо“ свој глас и то тада може да звучи лепо неколико година. Међутим, после тога постоји опасност да добијете, на пример, чвориће на гласницама или да једноставно толико упропастите своју технику да више не можете отпевати чак ни оно што сте могли на почетку каријере.

■ Микојан Безбрадица ■

Незаборавна Норма

У Музеју Народног позоришта је у току изложба „Радмила Бакочевеић – незаборавна Норма“, приређена поводом 60 година уметничког и 40 година педагошког рада наше оперске диве и професора емеритуса. Заинтересовани ће ову студиозно спреману и занимљиву поставку чији аутор је Драган Стевовић, моћи да виде до почетка марта, а Бакочевеићкини некадашњи студенти ће 1. марта на Великој сцени одржати концерт професорки у част. Тим поводом, разговарали смо са госпођом Бакочевеић.

● **Наклоност према уметности се најчешће јавља у раној младости. Је ли то био и Ваш случај?**

Рођена сам у Гучи, где сам живела до другог разреда основне школе. Први наступ пред публиком сам имала са четири године, у оквиру приредбе Кола српских сестара и од тада сам певала на свим школским приредбама. Школовање сам наставила у Чачку, и после мале матуре сам уписала Учитељску школу у Ужицу, коју сам завршила 1951. Моја генерација, једна пре и једна после, унапред су декретом биле распоређене у Санџак где је неписменост била на високом нивоу.

То су све била забачена места, а мој распоред је био у Тутину. Међутим, ја сам 1949. учествовала на великом југословенском омладинском такмичењу хорова, малих ансамбала и драмског стваралаштва. Певала сам у дуету, октету, као и соло – и добила награду. Један од чланова жирија, професор Јовашевеић из Учитељске школе, нагласио је да би требало да студирам певање. И тако, иако сам била стипендиста и имала распоред по декрету, председник области Ужица и специјална комисија су ми одобрили да наставим школовање у Београду. Положила сам аудицију и постала студент Музичке академије у класи познатог уметника и педагога Николе Цвејића, школске 1951/52.

● **Како сте дошли у Народно позориште?**

Дебитовала сам још као студент, 3. децембра 1955, на премијери Вердијеве опере „Дон Карлос“. Певала сам две улоге – паж Тебалдо и Глас са неба. Уследили су

Керубин у „Фигаровој женидби“, Микаела у „Кармен“, Блонда у „Ормици из Сараја“, Евица у „Покондиреној тикви“... Дипломска улога ми је била Мими у „Боемима“.

● **Били сте још почетница када сте се на сцени нашли уз чувеног Марија дел Монака?**

Дел Монако је 1959. гостовао на сцени Народног позоришта у опери „Кармен“ и пошто се Анита Мезетова разболела, ја сам певала Микаелу. Очигледно је био пријатно изненађен, јер ме је одмах после тога, приликом свог наступа у миланској Скали, препоручио тада-

Уметник не може постојати ако нема подршку публике. Ја сам имала подршку своје београдске публике и још сам имала највећу одговорност.

шњем уметничком директору ове реномиране куће, др Сићилијанију. Тако сам почетком 1961. добила стипендију и отишла у Милано на усавршавање у оквиру Скале.

● **И то је широм отворило врата Вашој међународној каријери, за коју је новински простор премали. Ипак, реците нам бар нешто о томе.**

Опера Народног позоришта је тих година много гостовала на великим фестивалима и у великим оперским кућама – Визбаден, Лозана, Беч, Милано, Венеција, Фиренца, Мадрид... и ја сам певала у већини тих представа. Уследили су позиви за самостална гостовања у Европи и Америци, а мој први са-

мостални наступ је био у Русији, у Кијеву, 1958. Убрзо су уз позиве за наступе у текућем репертоару значајних оперских кућа почели да пристижу и позиви за премијере. Дешавало се да своје највеће улоге прво певам у иностранству, па тек у Београду. Рецимо, Леонору у „Трубадуру“ сам прво певала у Коvent Гардену, а потом у Сан Франциску и Лос Анђелесу...

● **Како сугерише и наслов изложбе, Норма је једна од улога које су обележиле Вашу каријеру...**

И Норму сам прво певала на иностраним сценама: најпре у Анкари, па у Барију и Лећеу са Дел Монаком, затим Трсту, Лисабону, Барселони и тек онда у Београду. Маестро Данцузо, музиколог из Катаније који се искључиво бавио Белинијевом музиком, израчунао је да сам ја највише пута отпевала Норму од кад је написана. У Опери у Паризу сам била у подели за Норму поред Монсерат Кабаље. Једном, када се она разболела, истог дана сам отпевала генералну пробу „Бала под маскама“ пре подне у Београду, а после подне сам авионом који је послат за мене, одлетела у Париз и под полицијском пратњом стигла у позориште, обукла костим и изашла на сцену.

● **Уз све то, увек сте били члан Народног позоришта?**

Током целе каријере остала сам верна кући у којој сам почела. Захваљујући управама које су цениле моје наступе у иностранству и имале разумевања, никада нисам променила статус. Наравно, одавно сам у пензији, али и сада сам стално присутна у Народном позоришту, на овај или онај начин: водила сам Оперски студио, пратим рад својих студената и свих других млађих колега, у фонду су и моји костими, перике, делови костима које сам поклонила Позоришту кад сам одлазила, а од кад је основан Музеј Народног позоришта, у сталној поставци је и мој дар – венчани костим Мадам Батерфлај, који ми је својевремено поклонила сестра јапанског императора после мог гостовања у Јапану.

■ Јелица Стевановић ■

ЗА НЕЗАБОРАВ (ПОВОДОМ ГОДИШЊИЦЕ УПОКОЈЕЊА ПРИМАБАЛЕРИНЕ МАЈЕ ПЛИСЕЦКЕ)

Три реверанса Маје Михајловне...

А све је почело маја 1934, када је као шаргарепа риђа девојчица, са плавом машном у коси, зеленим очима и белчастим трепавицама полагала пријемни испит у Московској кореографској школи. Њену даљу судбину одлучио је једноставни, љупки, реверанс.

Много година доцније, у јуну 1991, шпански краљ Хуан Карлос I је уручио „exima donna“ Маји високо одликовање. Дворски службеници, упућени у строгу етикецију шпанског двора, запитали су уметницу хоће ли упутити Краљу речи захвалности. Она је обећала: „Моја реч биће реверанс“. Са много неповерења су на то пристали службеници краљевог протокола, али Маја је своју реч одржала. Данима после тога телевизијски програми широм света „цитирали“ су те њене речи захвалности у виду дубоког, префињено достојанствено изведеног играчког поклона.

Уметничка биографија Маје Плисецке је позната, а за нас су посебно значајни сусрети са њеном игром на сцени Народног позоришта у Београду, на којој је гостовала први пут у марту 1964. као Одета / Одилија у „Лабудовом језеру“, са својим партнером, Николајем Федејечевим. Други пут тај величанствен догађај збио се маја 1965, када је Плисецка наступила са балетом Большог театра у улози Мехмене Бану у балету „Легенда о љубави“.

Приликом њеног првог гостовања писали смо: „У уметничкој личности Маје Плисецке, у садашњем тренутку, без сумње, највеће класичне балерине света – прожимају се префињена музикалност, феноменална играчка техника, бујни плесни темперамент, а и

Маја Плисецка је показала тада последњу у низу својих врхунских креација. Играла је царицу Мехмене Бану у „Легенди о љубави“ Арифа Меликова, коју је „донела у једном даху, истичући не само своје играчко мајсторство, већ и смисао за вајање снажних драмских ликова“.

О овом њеном остварењу забележили смо: „Гледаоци су обично склони да своје симпатије поклоне такозваним позитивним личностима позоришног дела, али овога пу-

тој и енергичној игри, која је исказивала немоћни бес Мехмене, био је њен лирски дуэт са Ферхадом – одличан балетски уметник Марис Лијепа – у којем је богатство изражајних плесних облика Плисецке било ненадмашно“.

Грађанка света је током своје дуге каријере наступала са величанственим успехом на многим светским балетским сценама, увела је нови, савременији играчки израз у свој матични театар кореографијама Ролана Петија, Алберта Алонса и својом поставком Толстојеве „Ане Каренине“ на музику супруга, композитора Родиона Шchedрина. Играла је и код Бежара познате камерне балете „Исадора“ и „Болеро“, установила свој Балетски фестивал „Маја“, постављала играчке инсерте за чувени Новогодишњи концерт у Бечу и такорећи до свог последњег даха даривала себе уметничкој игри.

А ту спада и трећи реверанс Маје Михајловне. Било је то априла 2005, после концерта дела Родиона Шchedрина у Београду, на „Коларцу“. После срдечног аплауза композитору, између дувача и гудача Београдске филхармоније појавила се лепршаво као пролећни лахор Маја Плисецка и, са шармом велике светске диве, наклонила се одушевљеној београдској публици. Тај дубоки балетски реверанс био је и поздрав и захвалност и љубав према слушаоцима дела њеног вољеног супруга, и никога није оставио равнодушним због своје искренности. Остао је заувек у нашем незабораву непоновљиве Маје Михајловне...

Са дубоким поштовањем,
Милица Зајцев
Јануар 2016.

смо стално имали утисак да се пред нама налази врхунска ба-

летска уметница, већ бајковити зачарани лабуд... Сасвим супротну личност, ураганску по темпераменту, демонску по за наш укус пренаглашеном пантомимском изразу, Плисецка је остварила као Одилија – Црни лабуд. Од изласка на сцену до последњег бравурозног окрета она је супериорно владала непогрешивом класичном техником, прекрасним линијама у лаганом плесу и надалеко познатим скоковима блиставе елганције...“

На другом гостовању у Народног позоришту у Београду

IN MEMORIAM

Марика Пец Галер (1932–2015)

Напустила нас је Марика Пец Галер, некадашња првакиња наше Оперe.

Рођена је 26. јуна 1932. Соло певање је дипломирала а потом и магистрала (1969) на Факултету музичке уметности у Београду. По завршеном факултету ступа у Народно позориште у Суботици, где пева на српском и мађарском језику, а потом прелази у новосадско Српско народно позориште. После запажених остварења на сцени овог театра, 1968/69. прелази у Оперу Народног позоришта

у Београду, где је провела следећих двадесет година.

Као врсни представник најосетљивијег фаха – колоратурни сопран, певала је прве улоге не само на сцени наше Оперe, већ и широм земље. Своје роле је креирала ванредном техником, великом музикалношћу, са изразитим смислом за драмско доживљавање улоге, уз врхунски професионализам. Њене лаке и сигурне колоратуре су, својим чудесним крајњим висина-

ма, заустављале дах у гледалишту. Била је Краљица ноћи у „Чаробној фрули“, Розина у „Севиљском берберину“, насловни лик у „Лучији од Ламермура“, Адина у „Љубавном напитку“, Норина у „Дон Пасквалеу“, Ђилда у „Риголету“, Олимпија у „Хофмановим причама“, Антоњида у „Ивану Сусањину“, Адела у „Слепом мишу“...

Захваљујући великој енергији насталој у „мешавини четири крви“, буњевачке, мађарске, јеврејске и немачке, те ванредној племенитости, Марикина биографија је обогаћена низом добротворних концерата, академи-

ја, свечаности, прослава, наступа у болницама, школама, рудницама, касарнама, караулама, радним акцијама, домовима пензионера...

Добитница је признања за врхунски допринос националној култури Републике Србије, а од пре две године и Награде „Pro urbe“ за истакнута дела која доприносе угледу Града Суботице подизањем његових материјалних и духовних вредности.

Хору ањела се придружио још један божански колоратурни сопран.

Р. П. Н.

Александар Илић: Померати своје границе

Први солиста Балета, кореограф и магистар кореографије са Лабан конзерваторијума за музику и плес у Лондону, Александар Саша Илић (1977) је амбициозан и вредан следбеник Терпсихорине уметности. Нижу Балетску школу завршио је у Новом Саду у класи Добриле Новков, а средњу Балетску школу „Лујо Давичо“ у Београду, у класи Иванке Лукатели.

Први професионални ангажман добија у Балету Народног позоришта 1997. и истовремено почиње да се бави кореографијом, о чему сведочи Награда на Фестивалу кореографских минијатура 1999, за дебитантску поставку „Анализа срца“.

После низа успешно остварених солистичких деоница у текућем репертоару, Илић добија звање првог солисте, у којем је остварио Pas de trois у „Лабудовом језеру“, Мишка (до сада његова најбоља улога) у култној представи „Ко то тамо пева“, Жар птицу

у истоименом балету, Бенволија у „Краљици Марго“ и др. Посебно треба истаћи класичну чистоту у поштовању овог стила уметничке игре, коју је Илић прецизно, лако, поуздано остварио у дуету Плава птица у „Успаваној лепотици“.

У Позоришту „Пинокио“ остварује свој први већи кореографски пројекат, „Чаробни пасуљ“ (2008), а у Народном позоришту поставља балете „Вива ла вида!“ (2009) и „Лисабонска прича“ (2010), који су имали успеха и код публике и код критике. У Би-

теф театру је поставио игре за прву представу Фонда „Мила и кућни љубимци“ (2010). У Позоришту „Мадленианум“ је кореографисао балет „Празник љубави“ по књизи Capsella bursa pastoris (2011) Теодоре Сујић, који је гостовао два пута у Кини и на тамошњем Фестивалу младих освојио Награду за најбољу представу. У истом театру је поставио и два балета српских композитора – „Балада о месецу луталици“ Душана Радића и „Собарева метла“ Милоја Милојевића (2012). Следи поставка „Госпође, Берачице“ као

почасница сликару Сави Шумановићу инспирисана његовим познатим истоименим триптихом (коаутор је Теодора Сујић), а потом и „Balkan Dance Projekt 1“ на Сцени „Раша Плаовић“.

Пројекат је настао у оквиру Међународног плесног пројекта који удружује младе талентоване играче, са циљем да свако од њих сопственим стилем и осећајношћу изрази „етику и естетику универзалног поимања

суштине и традиција Балкана“. Београдској премијери овог својеврсног кореографског диптиха двојице аутора (А. Илић и Игор Киров из Македоније), претходило је извођење на Фестивалу „Велење“ у Словенији.

У оквиру завршног магистарског пројекта на Лабан конзерваторијуму за музику и плес у Лондону, Илић је 2012. приказао „My phobia“, деконструкцију II чина „Лабудовог језера“. Овај магистарски рад из кореографије још није представљен домаћој јавности, што би било неопходно и корисно.

Александар Илић је оснивач

Удружења професионалних балетских играча, кореографа и педагога Србије (историчаре, критичаре, теоретичаре уметничке игре није узео у обзир) и иницијатор

Својим досадашњим Сојусом Александар Илић настоји да помера најпрег личне границе физичке издржљивости, уметничке експресије и интелектуалних способности, што је предиспозитива његове вредан подохвај.

је Награде „Терпсихора“ која се додељује најуспешнијем балетском уметнику у претходној сезони. Добитник је награда „Димитрије Парлић“, града Београда и Народног позоришта, које су додељене ансамблу и солистима

нашег Балета за извођење представа „Ко то тамо пева“, „Шест плесова“ и „Ромео и Јулија“. Објавио је две књиге поезије, покретач је и главни и одговорни уредник информативне публикације за уметничку игру „Степарт“, иницијатор је и један од оснивача Института за уметничку игру, где изучава и предаје драмске и аудио-визуелне уметности.

Очекујемо да га на сцени Народног позоришта видимо као Копелијуса у новој поставци „Копелије“ (кореографија Љубинке и Петра Добријевића).

(наставиће се)

Глумца нико не пита како му је у души

Утексту Милке Гргуrove „Цртице из глумачког живота“ из 1901, који цитирамо у последња два броја Позоришних новина, велика глумица даље бележи:

„Писац, ако није добро расположен, неће тај дан писати, баћиће свој рукопис у фиоку, па ће га наставити кад му воља буде. Сликара ако данас поквари који потез на слици, он ће га сутра поправити, тако исто музичар, па и вајар, и сви ти уметници остављају за собом после смрти своје уметничке радове којима се свет диви кроз столећа. Али глумац, шта он оставља? Он је једини сам свој инструмент, у њему се састоји сав његов уметнички рад. Био добро или рђаво расположен, је ли му до плача или смеја, нико га за то не пита на позорници, како је у његовој души. Он мора на оним даскама да заборави све па и самог себе, он у онај мах живи и дише само оном улогом коју представља, у њу улива сву своју душу којом је оживљава и изно-

си пред публику. И кад му дође крај – он сав свој труд и уметност односи собом у гроб.“

И кад има уметник представу, он се труди да тај дан буде прибран, чува се сваког узбуђења, да му живци буду мирни, душа спокојна, и то све само зато да улогу изведе што боље и верније пред публиком. И ако га случајно тај дан што потресе, колико га труда и напора стаје док себе савлада да може изаћи на позорницу.

Никада нећу заборавити кад смо први пут давали ‘Нарциса’ од Брахфогла. Имала сам нову улогу: Помпадуру. С каквом вољом глумац проучава улогу коју треба створити, карактер јој проучити и изнети је пред публику! После многих проба најпосле дође и дан представе; већ на главној проби сва се уживим у њој, те с највећом вољом и сигурношћу играм. Дођем кући, ни на што друго не мислим само на своју улогу и ако покушам да се поподне мало одморим, она ми

Једном ми рече нека јосиођа: „Благо вама, ви глумци проводите највеселији животи!“ Ја сам само помислила: еј моја јосио, немаш ни јојма, како је многи јуша шежак глумачки задатак!

не излази из главе. Штавише, ако и заспим о њој сневам, па са неком грозничавом стрепњом једва чекам да дође вече. За мене ништа више не постоји до моје улоге, само чекам час кад ћу на представу. И таман да пођем у позориште, кад се врата отворише и уђе разносач телеграма.

Много сам пута оставила и писма и телеграме неотворене до после представе. Али онда, ни сама не знам како га отворих, знам само да сам вринула кад га прочитах, јер ми се јављало да ми је рођена сестра умрла. У каквом сам се наједанпут ужасном стању налазила – то не умем ни описати – потресена, ожалостена, мисли се збркаше, а душевни бол ме обори. Сасвим сам била клонула скоро бесвесно, док ме не трже избијање сахата који ме опомену да се оклевати не може. Али како да играм вечерас? А како да поручим да не могу играти? Та кућа је распродана још пре подне, ни једног места празног, па још и са стра-

не подлазило света. Би(х) ли сад могла рећи: не могу представљати? Па онда, што је још најстрашније, у том комаду играла је и моја млађа сестра Мара Ђорђевићка. Како пред њом да сакријем своје сузе? А како да јој опет кажем, да и њу узнемирим, па онда ко зна да ли би се могла и савладати? Не, боље да не зна. А ја ћу све своје силе прикупити да се савладам. Док сам тако очајно размишљала шта да радим, изби и по други пут сахат, и сад се више није могло оклевати. Готово очајно повичем: ‘Боже, буди са мном и укрепи ми душу, дај ми снаге ма само још за вечерас, па ма сутра и умрла!’ Натчовечном снагом савладах себе, одох у позориште, уздржах сузе пред мојом сестром, изађох пред публику која није ни слутити могла како ми је било у души.“

Тим речима Гргурова завршава своје сећање на болне тренутке са којима се глумац среће, а о којима публика не сме ништа да зна.

(од следећег бр. о Перси Павловић)

ПОКЛОН 50% ПОПУСТА НА ЦЕНУ УЛАЗНИЦА ЗА ОБЕЛЕЖЕНЕ ПРЕДСТАВЕ

ВЕЛИКА СЦЕНА

ФЕБРУАР 2016.

понедељак 19.30 ВАЉЕВСКА БОЛНИЦА Б.Недић, према роману „Време смрти“ Д. Ћосића, гостовање 01	уторак 19.30 КОПЕЛИЈА балет Леа Делиба 02	среда 19.30 НАБУКО опера Ђузепе Вердија 03	четвртак 12.00 ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ИЗВИЈСКРА ЊЕГОШЕВА“ 04	четвртак 19.30 КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П.И. Чајковског 04	петак 19.30 НАРОДНИ ПОСЛАНИК комедија Бранислава Нушића 05	субота 19.30 ТРАВИЈАТА опера Ђузепе Вердија 06	недеља 19.30 ДЕРВИШ И СМРТ Б.М.Михиз / Е.Савин, по роману Меше Селимовића 07	понедељак 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА мелодрама Александра Диме Сина 08
уторак 19.30 СЛИКА ДОРИЈАНА ГРЕЈА балет у кореографији Владимира Логунова, према роману Оскара Вајлда 09	среда 19.00 ОТЕЛО опера Ђузепе Вердија 10	четвртак 19.30 ЖИЗЕЛА балет Адолфа Адама 11	петак 19.30 АНТИГОНА 50% трагедија Софокла 12	субота 19.30 СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН / 200 година од праизведбе опера Ђоакина Росинија 13	недеља 12.00 КОПЕЛИЈА балет Леа Делиба 14	недеља 19.30 ПОКОЈНИК комедија Бранислава Нушића 14	среда 19.30 ТРУБАДУР опера Ђузепе Вердија 17	четвртак 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића 18
петак 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Синеши Ковачевића 19	субота 19.30 БОЕМИ / са гостом опера Ђакома Пучинија 20	недеља 12.00 ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ДОСИТЕЈ ОБРАДОВИЋ“ 21	недеља 19.30 РОДОЉУПЦИ комедија Јована Стерије Поповића 21	понедељак 19.30 ЧУДО У ШАРГАНУ драма Љубомира Симоновића 22	уторак 19.30 ХЕНРИ ШЕСТИ 50% драма Вилијама Шекспира 23	среда 19.00 АИДА / са гостом опера Ђузепе Вердија 24	четвртак 19.30 КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П.И. Чајковског 25	петак 19.30 МАРИЈА СТУАРТ драма Фридриха Шилера 26
субота 19.30 ТОСКА опера Ђакома Пучинија 27	недеља 19.30 РОДОЉУПЦИ комедија Јована Стерије Поповића 28	понедељак 19.30 МАЈКА ХРАБРОСТ И ЊЕНА ДЕЦА 50% драма Бертолта Брехта 29	уторак 20.00 ПРОФЕСОРКИ, ОД СРЦА концерт у част примадоне и професорке Радмиле Бакочевић 01	среда 19.30 МАГБЕТ / ПРЕМИЈЕРНА ПРОЈЕКЦИЈА ФИЛМА редитељ Џастин Курцел, у оквиру 44. ФЕСТ-а 02	четвртак 19.30 КРАЉИЦА МАРГО балет на музику Горана Бреговића 03	петак 19.30 КАИНОВ ОЖИЉАК В.Кецмановић / Д.Стојиљковић, гостује Шабачко позориште 04	субота 19.30 ЧАРОБНА ФРУЛА опера В.А. Моцарта 05	петак 20.00 КОНЦЕРТ МАРИЈЕ ШЕРИФОВИЋ 25

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

понедељак 20.30 НА ДНУ драма Максима Горког 01		уторак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 02	среда 20.30 ЧЕХОВ ЈЕ ТОЛСТОЈУ РЕКАО ЗБОГОМ драма Мира Гаврана, у продукцији „YUGOART“-а 03	четвртак 20.30 ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља 04	петак 20.30 ПРАХ комедија Ђерђа Шпира, Народно позориште у Београду и Шабачко 05	субота 20.30 СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА 50% драма Лукаса Берфуса 06	недеља 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР / 50-та представа 50% комедија Жана Ануја 07	понедељак 20.30 КЊИГА ДРУГА 50% драма Бранислава Нушића 08
уторак 20.30 ЗЛИ ДУСИ 50% Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског 09		среда 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ 50% драма Ерика Е. Шмита 10	петак 20.30 БИЗАРНО / 50-та представа 50% црна комедија Жељка Хубача 12	субота 20.30 ХАСАНАГИНИЦА 50% драма Љубомира Симоновића 13	недеља 20.00 ФИЛОЗОФСКИ ТЕАТАР гост Срећко Хорват; разговор води Маја Пелевић 14	среда 20.30 БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића 17		четвртак 20.30 НЕСПОРАЗУМ 50% драма Албера Камија 18
петак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ 50% драма Ерика Е. Шмита 19	субота 20.30 УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ 50% Ксенија Поповић / Бојана Мијовић 20	недеља 20.30 ПРАХ комедија Ђерђа Шпира, Народно позориште у Београду и Шабачко 21		понедељак 20.30 ДАР драма Милене Ђорђевић, у извођењу Позоришне трупе „УРА“ 22	среда 20.30 КОВАЧИ 50% комедија Милоша Николића 24	четвртак 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА 50% комедија Јована Стерије Поповића 25	петак 20.30 МОЈЕ НАГРАДЕ 50% по роману Т.Бернхарда, ауторски пројекат М.Пелевић / С.Бештић, копродукција 26	
недеља 20.30 ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ / ПРЕМИЈЕРА Милица Јевић Дрндаревић, ПРОЦЕС / Јован Веселиновић, ПУШКИН 28	понедељак 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР 50% комедија Жана Ануја 29	уторак 20.30 БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача 01	среда 20.30 ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља 02	четвртак 20.30 КЊИГА ДРУГА драма Бранислава Нушића 03	петак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 04	субота 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 05		недеља 20.30 ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ Милица Јевић Дрндаревић, ПРОЦЕС / Јован Веселиновић, ПУШКИН 06

ДОГАЂАЈИ

- 01.02. ВАЉЕВСКА БОЛНИЦА, Б.Недић, према роману „Време смрти“ Д. Ћосића, копродукција Крушевачког позоришта и Центра за културу „Вук Караџић“, Лозница, Велика сцена
04.02. ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ИЗВИЈСКРА ЊЕГОШЕВА“, у организацији Епархије будимљанско-никшићке и Компаније „Мона“, у 12 часова, Велика сцена
07.02. ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР / 50-та представа, комедија Жана Ануја, Сцена „Раша Плаовић“
12.02. БИЗАРНО / 50-та представа, црна комедија Жељка Хубача, Сцена „Раша Плаовић“
13.02. СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН / 200 ГОДИНА ОД СВЕТСКЕ ПРАИЗВЕДБЕ, опера Ђоакина Росинија, Велика сцена
14.02. ФИЛОЗОФСКИ ТЕАТАР, гост Срећко Хорват; разговор води Маја Пелевић; у сарадњи са ХНК Загреб, у 20 часова, Сцена „Раша Плаовић“
20.02. БОЕМИ, опера Ђакома Пучинија, гостује Рената Вари, Велика сцена
21.02. ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ДОСИТЕЈ ОБРАДОВИЋ“, у организацији Задужбине „Доситеј Обрадовић“, у 12 часова, Велика сцена
24.02. АИДА, опера Ђузепе Вердија, гостује диригент Лари Њуланд, у 19 часова, Велика сцена
28.02. ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ / ПРЕМИЈЕРА, Милица Јевић Дрндаревић, ПРОЦЕС / Јован Веселиновић, ПУШКИН, Сцена „Раша Плаовић“
01.03. ПРОФЕСОРКИ, ОД СРЦА, концерт поводом 60 година уметничког и 40 година педагошког рада Радмиле Бакочевић, у 20 часова, Велика сцена
02.03. МАГБЕТ / ПРЕМИЈЕРНА ПРОЈЕКЦИЈА ФИЛМА, редитељ Џастин Курцел, у оквиру 44. ФЕСТ-а, Велика сцена
04.03. КАИНОВ ОЖИЉАК, В. Кецмановић / Д. Стојиљковић, гостује Шабачко позориште, Велика сцена
25.03. КОНЦЕРТ МАРИЈЕ ШЕРИФОВИЋ, Велика сцена, у 20 часова

ГОСТОВАЊА

- 03.02. БЕЛА КАФА - Студентски град
01.03. БЕЛА КАФА - Алексинац

САВА ЦЕНТАР

- 11.03. ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО, балет П. И. Чајковског | гостују прваци Холандског националног балета Ана Циганкова и Јозеф Варга

Радно време благајне:
сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе.
Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Телефон благајне: 2620-946
Телефон за групне посете: 2626-566

www.narodnopolozoriste.rs ONLINE ПРОДАЈА УЛАЗНИЦА

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавача Дејан Савић, в. д. управника | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Бранкица Кнежевић, Драган Стевовић | Сарадници: Милица Зајцев, Вања Косанић, Марија Кнежевић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Коришћене фотографије архива Народног позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народно позориште у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180